

čátku dekretu, st-l dovolávati jediné § 2 zák. č. 286/24; toho však st-l nečiní, poněvadž z tohoto paragrafu nemůže pro svůj názor nic dovo-
diti. Než § 2 zák. č. 287/24 ze znění cit. dekretu se dovolávati nemůže,
poněvadž zák. č. 287/24 v dekretu tom vůbec není citován.

Ostatně ustanovení § 2 zák. č. 287/24, jenž mluví jen o státních
zaměstnancích, kteří zemřeli v činné službě nebo odešli do výslužby
před účinností zákona z 19. února 1907 č. 34 ř. z. (odst. 1.), a o pensi-
onovaných státních zaměstnancích systému uherského (odst. 2.), se
na st-le nevztahuje, neboť st-l byl pensionován jako čsl. státní zaměst-
nanec dekretem z 26. června 1925 podle zák. č. 286/24 dnem 30. června
1925.

Na tomto právním základě st-lova pensionování se dovolávaným
dekretem z 10. ledna 1927 nic nezměnilo, neboť dekretem tím byly st-li
jen upraveny jeho pensijní požitky v důsledku vyšších služ. požitků VI.
hodn. třídy 3. plat. stupně, poukázaných mu teprve po jeho pensiono-
vání.

I jest námitka svrchu zmíněná bezdůvodná. Jinak však je tomu, po-
kud se st-l dovolává § 9 zák. č. 287/24.

Dle tohoto paragrafu, byl-li by odpočivný neb zaopatřovací požitek,
ať podle tohoto zákona, ať podle všeobecně pro tu kterou kategorii
zaměstnanců platných předpisů o odpočivných a zaopatřovacích po-
žitcích vyměřen nebo likvidován nesprávně částkou nižší, přísluší oprávně-
nému nároku na výplatu tohoto rozdílu pouze po dobu 3 let od splat-
nosti nesprávně vyměřeného nebo likvidovaného odpočivného nebo za-
opatřovacího požitku.

Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že vyměření pensijních požitků,
pokud není tu rozhodnutí o určitém nároku stranou na úřad vzneseném,
není nezměnitelné, neboť zákon jinak uznává právo úředníka žádati o
revisi, ovšem s tím omezením, že, byl-li nárok uznán, může oprávněný
žádati za doplatek jen za 3 léta. Úřad je tedy povinen o vznesené žá-
dosti za revisi pense podle § 9 odst. 1. zák. č. 287/24 rozhodnouti
věcně, leč by o nároku téhož obsahu, t. j. o nároku opřeném o tytéž
skutkové okolnosti a právní normy, bylo již judikátním způsobem roz-
hodnuto.

St-l domáhal se, jak svrchu uvedeno, v důsledku chybného ustálení
pense revise svých pensijních požitků. Žal. úřad odmítl o žádosti té
věcně rozhodnouti, ač o nároku toho obsahu, jaký st-l uplatnil žádostí
z 31. července 1927, judikátním způsobem dosud rozhodnuto nebylo.
Tím žal. úřad jednal proti ustanovení § 9 cit. zák., i bylo proto nař.
rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 8209.

Živnostenské právo: * Označení »drogerie« není přiměřeným
označením ve smyslu § 44 živn. řádu pro živnosti materialistů, nema-
jících koncese dle § 15 č. 14 živn. řádu.

(Nález ze dne 31. října 1929 č. 19.397.)

V ě c: Karel B. v K. proti zemské správě politické o přestupek § 44 živn. ř.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m ě t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v K. ze 4. ledna 1927 byl st-l uznán vinným přestupkem § 44 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že ne-užívá na firemním štítě provozovny svého obchodu s materiálním zbo-žím, k němuž podle živn. listu jest oprávněn, vhodného označení, maje na štítě tom nápisy: »Drogen-Parfumerie-Chemikalien« a »Drogerie zum schwarzen Hund«. Označení »Drogy« a »Drogerie« smí však míti jen ten, jemuž byla propůjčena koncese podle § 15 č. 14 živn. ř. St-l byl odsouzen podle § 131 živn. ř. k peněžitě pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 10 dnů a zároveň vyzván, aby nezákonný stav do 8 dnů odstranil.

Odvolání z nálezů toho podanému zsp v Praze nař. rozhodnutím nevyhověla, poněvadž skutková podstata přestupku jest úředním šetře-ním prokázána. Odvolatel nemá oprávnění k provozování koncese dro-gistické podle § 15 bodu 14 živn. ř. a není tedy vhodným vnějším ozna-čením, jak je má na mysli ustanovení § 44 živn. řádu, užívá-li firmy »Drogerie«, která přísluší jedině oprávněným koncesionářům-dro-gistům.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Na sporu je otázka, lze-li označení »Drogerie«, případně všeobecné označení »Drogy« považovati za přiměřené a předpisu § 44 živn. řádu vyhovující označení závodu st-le, když tento dle nepopřehého zjištění žal. úřadu je oprávněn pouze k obchodu se zbožím materiálním, nikoliv také k provozování koncesované živnosti uvedené v § 15 bodu 14 živn. řádu a nemá také povolení k prodeji drogů užívaných jen k účelům lé-kařským dle min. nař. ze 17. června 1886 č. 97 ř. z.

Dle § 44 živn. ř. jsou živnostníci povinni užívati na svých provo-zovnách přiměřeného vnějšího označení. Požadavek ten vztahuje se i na označení předmětu podniku ve firemním štítě, a musí tedy označení ono i v tom směru býti »přiměřeným«. Za takové lze je pokládati jen tehdy, jestliže vystihuje předmět živn. oprávnění podnikatele, na základě kte-rého živnost v dotyčných místnostech se provozuje. Nelze proto po-važovati za přiměřené označení závodu, jestliže předmět podniku, jak vyznačen je ve firemním štítě, nekryje se s živn. oprávněním podnikatele, nýbrž toto v určitém směru přesahuje.

V daném případě není sporu o tom, že st-l není oprávněn k prodeji drogů vůbec, neboť prodej aspoň určitých drogů je z oprávnění jeho vyňat, ježto je vyhrazen těm, kdož dosáhli povolení k prodeji látek uži-vaných jen k účelům lékařským dle min. nař. ze 17. června 1886 č. 97 ř. z., případně těm, kdo nabyli koncese dle § 15 bodu 14 živn. ř. Po-něvadž st-l oprávnění těch nenabyl, nelze označení »Drogerie« uznati za přiměřené pro st-lův závod, neboť je příliš široké, zahrnujíc v sobě i prodej předmětů, k jichž prodeji st-l oprávnění nesporně nemá.

Právem proto žal. úřad konstatoval, že označení st-lova závodu není přiměřeným, a nelze proto uznati nezákonným, když jej potrestal pro přestupek § 44 živn. ř.